

Streap Alba Geamhradh Scottish Winter Meet 2020 – door Tom Phillips

Introductie

Hier is het verhaal van mijn epische klimavonturen in de Schotse hooglanden. Het begon met een filmpje dat ik in 2012 had gezien van een Petzl ice trip over het klimmen in Schotland, wat mij inspireerde om ook dergelijke dingen te gaan doen. Nadat ik een NSAC-ijsklimcursus had gevolgd in 2014 ging ik elk jaar in de winter naar bevroren watervallen in de Alpen toe om ze te beklimmen, maar naar het ijzige noorden gaan kwam er niet van. In 2016 was er ook een Winter Meet maar helaas werd ik niet gekozen om daarheen te gaan.

In 2019 was ik met een goede vriend, Emiel Lorist, een lang weekend in Schotland om zelf het een en ander uit te proberen en dit resulteerde in een eerste kennismaking die me deed verlangen naar meer. Toen ik zag dat er dit jaar weer een Meet was en dat het in mijn agenda zou passen werd ik ontzettend enthousiast. Een Meet zou namelijk betekenen dat ik samen met lokale klimmers op pad zou kunnen gaan en alle tips en tricks zou leren die je niet uit een boekje kunt halen. Ik heb meteen een mail getypt naar de CEAT om mijzelf op te geven, waarna spannende weken volgden, want er mag maar één iemand ons land vertegenwoordigen bij de Meet. Gelukkig voor mij werd ik gekozen om te gaan en kon de voorbereiding beginnen; een vlucht boeken en trainen maar!

Dag 0 – zaterdag – De reis

De spullen had ik al dagen eerder gepakt en na een uurtje in de trein ben ik bij het vliegveld aangekomen. Nog even een mentale check of ik alle scherpe spullen in de ruimbagage had gedaan en ik checkte in. De vlucht ging prima ondanks de stormachtige wind onderweg en na een paar uur ben ik geland in Inverness, Schotland. Daar werd ik opgepikt door een lokale klimmer en reden we naar Aviemore, waar in de avond de Meet van start zou gaan. Lekker babbelend in de auto en daarna in het plaatsje zelf, waar natuurlijk wat fish-and-chips gegeten moesten worden. Later in de avond kwam de groep van meer dan 60 mensen bijeen in de jeugdherberg. Iets meer van de helft daarvan waren de lokale klimmers (hosts) en de rest waren de internationale klimmers van over de hele wereld, waaronder ik (guests). De indeling en de plannen voor de week werden bekendgemaakt; we zouden verdeeld worden over verschillende hutten en tijdens de week wisselen van locatie.

Bij het avondeten na de bespreking ontmoette ik mijn host Murray Cutforth, een lokale klimmer uit Edinburgh, die mij de kneepjes van het vak zou leren. Verder bestond ons groepje uit lokale klimmer Nicolas en de uit Denemarken afkomstige Michael en met zijn vieren konden we elkaar in de bergen in de gaten houden. De plannen voor de volgende dag werden gemaakt en de benodigde klimspullen verdeeld.

Dag 1 – zondag – The Magic Crack (VII,7), Coire an t-Snechda, Cairn Gorm

Murray en ik waren allebei erg enthousiast om te gaan klimmen, hoewel het toch wel een beetje raar is om met een volslagen onbekende persoon op pad te gaan. We kwamen aan bij de parkeerplaats van het skigebied in de Cairngorms. Er zat wat blauw in de lucht, maar er waren ook genoeg wolken en de wind was zeer aanwezig. Na een uurtje of zo aanlopen kwamen we aan bij de rots van t-Snechda en de lijnen werden duidelijk. Er waren veel andere klimmers, maar niemand ging richting onze route. We regelden de spullen onderaan de rots en ik kreeg de eer om te starten. Na lekker een beetje klauteren kwam ik aan bij de

eerste standplaats die bestond uit wat tat (wat pitons en gear met wat touwtjes ertussen geknoopt), lekker makkelijk. We hadden op dat moment twee keuzes, recht door met een mooie hoek of om de hoek naar The Magic Crack. Kennelijk had de snelheid waarmee ik de eerste lengte had geklommen mijn maatje vertrouwen gegeven in mijn vaardigheden en besloten we om de magische scheur te proberen. Waarom niet, dacht ik, laten we maar eens gaan kijken. Ik moest eerst de hoek om voordat alles echt in zicht kwam. De scheur liep diagonaal naar boven en bleek bedekt te zijn met ijs en sneeuw. Onder de scheur was een vrij kale plaat met wat sneeuw erop. Ik prikte een beetje in het ijs en bekeek de scheur, die droog bleek te zijn en de opties voor wat zekeringen waren open. Met dat in gedachten begon ik aan de route en de plaatsingen voor de bijlen waren prima, mits je de bijlen goed in de spleet draaide (torquen). Voor de voeten bleek er helaas niet zo veel te zijn en ik moest elke keer goed zoeken om minuscule randjes te vinden. Halverwege de scheur hielden de treetjes zo'n beetje op en begonnen de voeten wat te glijden over de rots. De twijfel begon toe te slaan en mijn armen werden moe, omdat ik ze constant onder spanning moest houden. Ik moest nog een aardig stukje gaan. Ik plaatste een tricam en besloot door te zetten. Na wat op-blok passen kwam ik hoger en hoger. Het einde kwam in zicht, maar de pro die ik nog over had paste allemaal niet. Ik richtte mijn aandacht maar op het klimmen en bijl voor bijl kwam ik hoger. Nog één pas opzij en ik kwam op een sneeuwvlak terecht, YES! Ik kon eindelijk weer goed op mijn voeten staan zonder aan mijn armen te hangen. Ik had het gedaan, de crux was overwonnen. Snel heb ik een standplaats gemaakt en mijn dikke handschoenen aangetrokken: "Murray, I'm safe!". Mijn maatje klom omhoog en zei met een dikke glimlach op zijn gezicht: "Awesome lead Tom, this is going to be an epic week!"

Murray pakte de laatste lengte en zekerde mij omhoog. Als na-klimmer hoefde ik niet meer over de zekeringen na te denken en kon relaxter klimmen. Boven aangekomen was er weer een mooie standplaats op tat en we abseilden in twee keer naar beneden. Na het opruimen van alle spullen begonnen we terug te lopen naar het startpunt. We reden vervolgens naar een kleine berghut genaamd Mill Cottage, waar we twee nachten zouden doorbrengen. De natte spullen gingen in de droogkamer en omgekleed maakten we kennis met de andere teams die binnen begonnen te komen. Heather, een vrijwilliger, had voor ons een heerlijke maaltijd gemaakt met een fruit of the forest crumble toe. Die avond hield ik een korte presentatie voor de groep die ik thuis had voorbereid. Daarna maakte ons team de plannen voor de volgende dag en was het al tijd om te gaan slapen.

Dag 2 – Maandag – Auricle (VI,7), Coire an Lochain, Cairn Gorm

Er was een sneeuwstorm voorspeld, dus het plan was om een snelle route te klimmen en op tijd terug te zijn. We hadden afgesproken met fotograaf Hamish Frost bij de parkeerplaats. Hij ging met ons mee om wat foto's te maken, maar had in de middag een afspraak dus hij klom niet mee. Hamish is een fitte kerel en hij liet ons zeker werken om bij te blijven! Hij liep voorop en bracht ons tot vlakbij de wand. Schuilend bij wat rotsen hebben we onze spullen omgepakt en een tas en de stokken achtergelaten. Ons plan was om The Hoarmaster (VI,6) te gaan beklimmen, maar aangekomen bij "The Slab", een plateau dat bekend staat vanwege het grote lawinegevaar, besloten we liever wat anders te gaan doen. We moesten namelijk het plateau oversteken en gezien de sneeuwval van de afgelopen dagen en de hoeveelheid verplaatste sneeuw leek ons dat een slecht idee. Het alternatief was echter aan de minder gevaarlijke kant van het plateau en zo begonnen we aan de route Auricle. Als echte gastheer begon Murray met de eerste lengte, zodat ik de kans had om de tweede

lengte en de crux van de route te klimmen. Het waaide hard en sneeuwde horizontaal en er kwam geregeld sneeuw langs de wand omlaag of omhoog (spindrift).

Aangekomen bij Murray wisselden we het materiaal, zodat ik verder kon voorklimmen. Ik keek omhoog in de hoek en zag daar een dikke overhang. Het advies van Murray was om in het grotje van de overhang wat materiaal te plaatsen voor de moeilijke pas die daarna zou volgen. Ik begon aan de volgende etappe en er waren veel plekken om de stijgijzerpunten in te zetten, wat het best relaxed maakte. Aangekomen bij de grot volgde ik het advies op van mijn maat en plaatste een gele hex die ik vastzette met een tikje van de ijsbijl. Toen was het zoeken naar de volgende greep.

De pas bleek ontzettend lang te zijn, veel langer dan ik had verwacht, en ik kon er niet bij vanaf mijn positie. Ik verplaatste mijn lichaam en besloot de bijlen over de schouder te leggen en de bovenkant van het grotje met de hand vast te pakken. Eenmaal gestrekt pakte ik snel een bijl en zocht naar de greep. Ik moest ver reiken, maar toen opeens had ik de greep te pakken, super solide! Ik vloekte uit vreugde en trok mijzelf omhoog aan de bijl. Het moeilijkste deel was beklommen en de rest verliep soepel ondanks de steilheid.

Bij de standplaats kreeg ik de keus om de laatste lengte ook te klimmen, die zou lekker makkelijk zijn en afvlakken nabij de top. Wederom dacht ik: waarom niet?! Na de initiële hoek uitgeklimmen te hebben kreeg ik te maken met een paar rare bulten. Ik begon met

klimmen, maar ik kwam er niet uit. Ik vertrouwde de plaatsingen niet om de overstap te maken en de rots was glad voor de voeten. Ik klom weer naar beneden waar ik zocht naar de juiste passen. Eenmaal weer bijgekomen controleerde ik de zekeringen en probeerde de pas anders te benaderen. Na een paar goeie hooks kwam ik hoog genoeg om mezelf over de rand te krijgen. Ik dacht bij mijzelf: "Wauw, dat was eigenlijk spannender dan die crux van daarnet". Ik klom door met nog wat lastige maar wel begaanbare passen en kwam boven aan de route. De touwwrijving maakte het bewegen best zwaar en niet veel later kwam een touw klem te zitten. Gelukkig kon ik Murray over de andere streng omhoog zekeren. Ondertussen raasde er in een geul (gully) naast ons een spontane lawine naar beneden. Dus eenmaal op de top besloten we het zekere voor het onzekere te nemen en met een grote boog weer in de vallei af te dalen. Door de wind, de sneeuw en de wolken was navigeren lastig, maar gelukkig kwamen we er veilig uit. Murray en ik renden nog even naar boven om onze spullen en die van Nic en Michael, die dezelfde route geklommen hadden, op te halen bij het startpunt van de klim.

Na de terugtocht en een korte rit kwamen we aan bij de warme hut. Daar speelde zich een klein drama af omdat een andere gastklimmer ziek was geworden en men dacht aan het Coronavirus. De klimmer werd geïsoleerd en in de avond naar een dokter gebracht zodat hij getest kon worden. Gelukkig bleek het alleen om uitdroging in combinatie met griep/verkoudheid te gaan. De auto van degene die deze zieke klimmer wegbracht was door de hevige sneeuwval nabij de hut in de greppel beland en dat leverde weer een ander spektakel op. Zo was de korte beklimming die op de planning stond toch uitgemond in een erg lange dag.

Dag 3 – dinsdag – Minus One Gully (VI,6), The Minus Face, Ben Nevis

We stonden vroeg op aangezien we een aardig stuk moesten rijden naar Fort William. We gingen die dag op Ben Nevis klimmen en naast de lange rit hadden we ook een lange aanloop voor de boeg. We waren in eerste instantie bang dat we niet weg konden rijden door de sneeuw, maar met enige moeite lukte het toch nog. Bij Fort William de auto geparkeerd op de laag gelegen parkeerplaats en de aanloop kon beginnen. Gelukkig regende het niet, maar halverwege nam de wind toe en zo ook de horizontale sneeuw. We liepen stevig door en kwamen om 10 uur bij de hut aan. Daar dumpten we onze slaapzak en andere spullen die we niet nodig hadden en begonnen met de aanloop naar de geplande route Orion Direct.

Veel routes op Ben Nevis waren door de stormen van de afgelopen weken erg vol met sneeuw maar er waren veel ijsroutes in goede conditie. Tijdens de aanloop naar Orion bleek er op het laatste vlak wel erg veel sneeuw te liggen en wederom besloten we tot een veiliger koers en niet door de diepe sneeuw omhoog te klimmen. Er was gelukkig een andere route voorhanden en zo klommen we achter twee andere teams in Minus One Gully. Murray in lengte één en ik de eer in de tweede lengte. De crux pitch bestond uit een dunne laag ijs op een plaat in een hoek. Al dat ijsklimmen van de jaren ervoor zorgde ervoor dat ik me, ondanks het dunne ijs, helemaal thuis voelde. Het team voor ons had toevallig ook fotograaf Hamish in de touwgroep zitten en die wist voortreffelijke plaatjes te schieten. Op de standplaats erboven was het erg gezellig met de andere teams en ondanks de constante spindrift die we over ons heen kregen hebben we veel gelachen. De lengte erna was weer voor Murray en bovenaan had het andere team mooie abalakovs gedraaid voor de afdaling.

Aangezien we de moeilijkste lengtes geklommen hadden en er niets spannends in de laatste lengte naar de graat zat, besloten we dat de route hier wel geklommen was en in het zakkie. Na wat abseilen en een kort stukje wandelen kwamen we aan bij de hut.

De hut was niet uitzonderlijk groot en het was gezellig druk. Na wat soep, eten en een slok whisky was het tijd om de route voor de dag erna te plannen en zo hadden we onze voorkeurlijst van opties bedacht: a. Orion Direct, b. Mega Route X, c. The Vanishing, d. The Curtain en z. The Secret (waarbij ik bedacht had dat Murray alles zou voorklimmen).

Dag 4 – woensdag – Mega Route X (V,6) & The Curtain (IV,5), The Trident Buttress & Carn Dearg Buttress, Ben Nevis

De nacht was koud ondanks de prima slaapzak die ik had, want iemand had per ongeluk een raam opengelaten. Na een stevig ontbijt besloten we te gaan voor optie b.: Mega Route X. Niemand had die route dat jaar al geklommen en we wisten eigenlijk niet of hij überhaupt in conditie was, maar we hadden er allebei zin in en het leek ons een mooie uitdaging. Omdat we zo hoog verbleven in de CIC-hut was de aanloop voor de verandering lekker kort. Binnen

een half uur wandelen stonden we onderaan de route. Deze bleek uitstekend gevormd te zijn en het klimmen ging door.

Gezien mijn ijsklimervaring in Oostenrijk kreeg ik de zware eerste lengte voor mijn kiezen. Deze bleek tijdens de beklimming best wel steil te zijn. Het ijs was net dik genoeg voor de korte schroeven die we bij ons hadden, maar de laatste dagen hadden wel zijn tol geëist van mijn armen. Net voor het steilste stuk van 4 à 5 meter plaatste ik twee schroeven zodat ik me daar niet meer druk over hoefde te maken tijdens het klimmen. Ik had het er wel lastig mee en mijn armen waren moe. Ik probeerde mijn hoofd koel te houden en probeerde niet over vallen na te denken. Nog een paar meter en ik was weer op vlakker grond. Ook nu was het mijn ervaring met ijsklimmen in de Alpen die me redde en denkend aan een goede slag en een stabiele driehoek lichaamspositie kwam ik vermoeid aan op een licht hellende stuk. Blij met wat ik voor elkaar gekregen had plaatste ik het kortste schroefje (subbie) en klom nog kort door naar de standplaats die bestond uit tat en ijsschroeven. Daar heb ik gelijk mijn donsjas en warme handschoenen aangetrokken om voorbereid te zijn tijdens het naklim- en voorklimzekereren in een lading spindrift.

De laatste lengte had steile stukken, maar ook veel plateaus om op uit te rusten, wat het klimmen een stuk gemakkelijker maakte. Zo kwamen we snel boven en met de trucjes die ik Murray eerder had geleerd over elkaar laten zakken waren we ook weer snel beneden. We waren erg blij met onze beklimming en het was pas 12 uur. Met dat in gedachten vertrokken we naar The Curtain om die ook nog te beklimmen. We besloten deze wand simultaan te klimmen en ik schoot de eerste lengte omhoog. Daar kwam ik een ander team tegen dat wat

meer moeite had en ik besloot om stand te maken zodat Murray ook wat kon klimmen. Hij was snel genoeg bij me op de standplaats maar toch moesten we nog wachten tot het andere team weg was; zij hadden immers voorrang. We brachten de tijd door met lekker kletsen over materiaal. Murray kopte het laatste stuk in en daarna liepen we terug naar de hut. Daar hoorden we dat we hoogst waarschijnlijk de eersten waren in jaren die Mega Route X geklommen hadden.

We bleven even bij de hut om wat thee te drinken en toen hoorden we dat een solo klimmer die ons boven aan The Curtain gepasseerd had, klimmend naar een verdere gully door een lawine gegrepen was. Hij werd een paar honderd meter naar beneden gesleurd door de gully heen maar werd gelukkig niet bedolven door de sneeuw. Nabije teams waren er snel bij en een redding kwam op gang. Vanuit de hut ging er een stretcher naar boven en zo werd de man met een gebroken been naar beneden gebracht. Niet veel later kwam een reddingshelikopter hem oppikken. We stonden stil bij de gevaren die bij ons om de hoek lagen en waren blij met de veilige keuzes die we gemaakt hadden.

Nadat de helikopter en daarbij de harde wind weg was, liepen we snel naar beneden, reden naar een lokale supermarkt om snacks en biertjes te kopen en reden toen door naar de volgende bestemming, de Lagangarbh Hut in Glencoe.

Dag 5 – donderdag – Messiah (VII,7), Creag an Socach, Beinn Dorain

Wederom was lawinegevaar de reden om naar Creag an Socach te gaan in plaats van naar andere gebieden. Het was best wel druk tijdens de aanloop, maar nabij de rots boven bleek

gelukkig dat de meeste mensen wat anders gingen doen. Murray en ik besloten The Promised Land (VI,6) te gaan klimmen gezien de dunne ijslengtes bovenin vaak niet in conditie zijn. Ik begon met klimmen van de eerste lengte, maar al snel bleek dat de sneeuw het gras en mos (turf) eronder goed had geïsoleerd en dat deze onderlaag niet altijd solide bevroren was. Ik kwam tot een overhangend stukje waarbij ik volledig moest vertrouwen op bijlen in turf en besloot dat het wel welletjes was. Ik had weinig zin om z'n zware pas te maken op minder dan ideale plaatsingen. Ik klom terug naar het begin en overlegde met Murray. Daarop besloten we dat we gingen kijken bij de andere teams die een moeilijkere route gingen klimmen. Een van die teams klom een hele pittige route (Defenders of the Faith IX,9) en net op het moment dat we keken viel de voorklimmer uit de route. Het stuk turf waar hij aan hing was uitgebroken. Gezien de steilheid van de route en de goede plaatsingen was er met de klimmer niks aan de hand en na het ophalen van zijn bijlen en een korte pauze ging hij weer verder.

Wij liepen door naar een ander team en toen we daar aankwamen werden we gelijk enthousiast en besloten het te volgen. Omdat ik toch al het materiaal had en Murray goed was ingepakt begon ik weer. Een scherpe hoek met goede hooks en een wand met een dun laagje bevroren mos was alles wat ik had. Ik klom snel omhoog tot het grotje, waar ik mezelf onhandig in klem zette. Ik plaatste wat materiaal om me te beschermen in de lastige traverse die zou volgen. Ik klom moeizaam uit het grotje en wikkelde daarbij het touw om mijn voet dus moest ik weer terug. Daar het touw uitgezocht en ik kon weer door. De korte traverse had vrijwel niks om op te staan of om de bijlen te plaatsen. Ik had mijn bijlen op een vlak plateau'tje en bleef er goed onder hangen. Met de woorden "Watch me Murray" maakte ik een lange pas naar mijn doel, het heilige bevroren turf (ik denk vandaar de naam Messiah). Net aan kon ik mijn bijl inslaan, ik trok mijzelf op en plaatste snel mijn andere bijl. Mijn voeten schraapten over de kale wand, hopen op een minuscuul randje, maar ik vond niks. Ik blokte op aan een bijl en plaatste de andere verderop, toen blokte ik daarop en plaatste de bijl door. Al mijn drytoolen kwam goed van pas bij dat soort passen en na een paar bewegingen kon ik net aan mijn stijgpunt op de rand van het turf krijgen, ik was gered. Ik klom door en kwam wat ijs tegen, tijd voor een stubbie. Niet veel later stond ik op een fijne rand sneeuw naast het andere team. Murray kwam omhoog en was vervolgens aan zet, hij had een lengte met dun ijs. Gelukkig hadden we onze subbie ijschroef meegenomen en hij wist die uitstekend te plaatsten. Achteraf hadden we het daar nog over en vonden beiden dat het een van de beste zekeringen was in zijn lengte, Murray zei: "I wouldn't mind taking a giant lob in that".

We stonden bovenaan en de wolken klaarden tijdelijk op en voor het eerst tijdens mijn verblijf in Schotland kreeg ik zonnestralen in mijn gezicht. We waren beiden ontzettend blij met onze beklimming en gingen met een voldaan gevoel naar de lokale pub voor een pint en scones.

Dag 6 – vrijdag – Pot of Gold (V,6), Coire an t-Snechda, Cairn Gorm

Het was alweer de laatste klimdag en we moesten om 19:00 uur verzamelen in Aviemore, de plek waar we de Meet startten. Dat was zeker twee uur rijden vanaf Glencoe en daarom besloten we om te gaan klimmen in de Cairngorms. Wederom was er storm voorspeld en het lawinegevaar was tijdens de week nog niet zo hoog geweest. De route die we gekozen hadden, Pot of Gold, lag in een veilige oriëntatie en zou geen gevaar bieden bij de aan- of

afloop. We reden erheen en aangekomen bij de parkeerplaats merkten we door het schudden van de auto hoe hard het wel waaide. Ik had weinig kleding aangedaan en we besloten in de stijl van fotograaf Hamish lekker snel naar de route te lopen. Het was de eerste dag dat ik mijn sneeuwbril gebruikte en dat was zeker niet overbodig. De aanloop was volle bak wind tegen en je had het idee dat je gezandstraald werd door de sneeuw. We knalden door en kwamen na een uur aan bij de rots. Daar zochten we beschutting in een gat naast een steen en trokken warme kleding en onze klimspullen aan. Bij de route aangekomen begon ik met klimmen in heel gemakkelijk terrein. Toen was Murray aan de beurt en die kreeg ondanks de makkelijke route een zware lengte. Er was zoveel spindrift dat alles onder de sneeuw zat en hij vorderde langzaam omdat hij zoveel moest zoeken naar goede plaatsen voor zijn bijl en zekeringen. Volgens mij heb ik daar tenminste een uur stilgestaan en ik kreeg het onwijs koud. Ik heb daar zeker 4 keer de hele standplaats en touw uit de sneeuw gegraven omdat alles bedekt was door de spindrift. Mijn droge handschoenen waren ondertussen zeiknat en ik dacht constant "Hurry Murray".

Ik was blij toen hij stand had en ik eindelijk kon klimmen, maar mijn handen waren zo koud dat ik mijn bijlen bijna niet kon vasthouden. Ik klom heel snel omhoog om weer warm te worden en checkte de bijlplaatsingen niet goed. Ik glipte tot twee maal toe weg met mijn voeten en hing nog maar aan één arm en aan het touw. Tegen de tijd dat ik bij Murray was kwam er weer bloed in de handen wat ontzettend pijnlijk was. Na zeker 5 minuten gevloekt te hebben was het ergste gelukkig voorbij. Ik had het zeker niet naar mijn zin. Ik trok snel droge en warme handschoenen aan, maar zag de volgende lengte voorklimmen niet zo zitten. Murray aarzelde niet en ging gelijk aan de slag. Vijf minuten later stond ik weer te zekeren in de wind en sneeuw maar door de droge dikke handschoenen was ik het niet meer zo koud als eerst. Het duurde wederom erg lang voor hij boven was, de route was niet zo makkelijk door de omstandigheden als anders; Pot of Gold was eerder Pot of Snow. Toen ik begon te klimmen wisselde ik naar mijn laatste droge paar handschoenen en dat leverde me een leuke en plezierig klim op. Toen ik boven kwam bij Murray was alles wat we aan hadden stijf bevroren. We gooiden snel de spullen in de tas en gingen zo snel als onze vermoeide benen aankonden naar beneden. Onze auto was nog de enige op de parkeerplaats, maar we waren blij met onze prestatie: "Definitely an epic!". Bij de jeugdherberg waren we onwijs blij met de warme douche, die hadden we wel verdiend!

Een paar uur later en bijgekomen van ons avontuur liepen we naar de plek voor de afsluiting van het feest, klimwinkel Tiso. We kwamen aan, keken even rond in de winkel en dronken een welverdiend biertje. Als avondeten kregen we de bekende Haggis, die oké weg te werken was, misschien kwam dat ook door onze uitzonderlijke honger.

Er volgde een presentatie van een bekende Schotse klimmer en het was gezellig om met de nieuw gemaakte vrienden te praten. Het was wel te merken dat iedereen moe was na een week klimmen en rond elven begon iedereen af te taaien naar bed. Ik sliep heerlijk en met het voldane gevoel van een legendarisch gave week!

Dag 7 – zaterdag – De terugreis

De volgende dag was ik nog steeds moe met overal een pijntje. Niet heel gek na een week volle bak knallen. Ik pakte mijn spullen, maar het was allemaal nog een beetje vochtig. Een reuzenontbijt en het was alweer tijd om te gaan. Na een half uur afscheid nemen van

iedereen werd ik door een lokale klimmer naar het vliegveld gebracht. Daarna volgde een vlotte terugvlucht, waarna ik van Schiphol opgehaald werd door mijn vriendin Annick. Zij had gelukkig nog wat eten gehaald en met een snack voor onderweg reden we naar huis.

Conclusie

Als ik terugdenk aan de Meet, dan kijk ik terug met zoveel enthousiasme en blijheid. De beklimningen gaven me onwijs veel voldoening. Ondanks de kou, de wind en de spindriften in mijn gezicht heb ik daar heerlijk geklommen, nieuwe ervaringen opgedaan en daarnaast leuke nieuwe vrienden gemaakt. En of ik terug zou willen? Nou en of!

